

המתנה האחרונה

מאת יונתן מרק

ובדמיונה שאלה את המושג: "עכשיו כשתחזור לשועפט, האם תזכור לפעול למען שלום? כשמישהו בקהילתך ידבר בשנאה נגד ישראל, האם תצא נגדו ללא חשש?" אולם, בעת ביקורה בבית החולים נשאלו מחשבותיה ללא ביטוי.

הרב גרינברג אומר: "בישראל, אדם זוכה באיבר להשתלה על פי מיקומו ברשימת ההמתנה, מיקום שאינו תלוי בהיותו יהודי או ערבי. כל בני האדם נבראו בצלם אלוהים וחייהם של כולם הם בעלי ערך נצחי".
"המערכת הרפואית אינה עוסקת בפוליטיקה", הוא מוסיף. "ג'יי ג'יי היה כזה גם כן, הייתה בו רוח נדיבות עצומה, הוא נתן מעצמו באופן קבוע".

הרב גרינברג מייחס את חוסר הנכונות של יהודים לתרום איברים ל"אידיאל הנעלה של כבוד המת, האוסר כל ניצול של גופת הנפטר". הרב גרינברג הוא היושב ראש לשעבר של המוזאון לזיכרון השואה בארה"ב. ההלכה היהודית מנסה למנוע כל מה שעלול להדמות לביזוי המת או לניצולו, כולל (לפי חלק מן הדעות) ניתוחים שלאחר המוות.
"אולם לדעתנו", מוסיף הרב גרינברג, "בתרומת איברים יש דווקא שמירה על 'כבוד המת' וגם על ערך 'כבוד החיים' שכן היא מביאה להצלת חייהם של בני אדם אחרים".

על פי כתבה שהופיעה ב"Jewish Week" – עיתון הקהילה היהודית בניו יורק, ארה"ב, 10 בנובמבר 2002.

שמו היה ג'ונתן ג'וזף (ג'יי ג'יי) גרינברג, אבל שמו העברי – נתן, הוא שניבא טוב מכולם את העתיד להתרחש. ג'יי ג'יי לא רק עבד בארגון יהודי-פילנתרופי והיה בעל נטייה יוצאת דופן לנדיבות חומרית ורוחנית, אלא כאשר המנהיג הקהילתי בן ה-36 נהרג בחודש שעבר בישראל בנסיבות טרגיות, הוא תרם את קרניות עיניו, את כליותיו, את ריאותיו, את כבדו, את מסתמי הלב שלו, עצמות ואפילו חלקי עור – כדי שיושתלו באחרים.

ולמעשה, הוא נתן יותר מכך.

ב-13 בספטמבר 2002, רכב ג'יי ג'יי גרינברג, מנכ"ל ארגון "רשת החיים היהודיים" בניו יורק, על אופניים באזור השרון ונפגע ממכונית חולפת. ביום שלמחרת, בשבת שלפני יום הכיפורים, בבית החולים איכילוב, קבעו שני רופאים שג'יי ג'יי מת מוות מוחי. גופו של ג'יי ג'יי הובל לחדר הניתוח ואיבריו, כפי שנוהגים לומר, "נקצרו".

אחרי הלוויה והשבעה, ביקרו הוריו של ג'יי ג'יי, הרב גרינברג ואשתו בלו, נשיאת ברית הפמיניסטיות-היהודיות-האורתודוקסיות, ארבעה מששת מקבלי התרומה. הרב גרינברג: "הפגישה אינה יכולה להחזיר את בננו, ולעולם לא נתאושש ממה שקרה. אבל ישנה הרגשה של הכרת טובה שכן ג'יי ג'יי ימשיך לתרום לחייהם של אחרים".

בני הזוג גרינברג נפגשו עם החולה שקיבל את הכבוד של בנם, פלשתינאי משועפט בשנות ה-40 לחייו. אישתו של המושגל ושבעת ילדיו הקיפו את מיטתו דומעים ואסירי תודה.

כשהיא שוב בביתה בניו יורק, מודה בלו גרינברג שחשבה רבות על משפחה זו,

